

Preektekst *Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. (2 Kor 5:17)*

Waarom leer je geen Chinees? vraagt de man. Nooit aan gedacht eigenlijk, zeg ik. Hij zegt: Je leert een paar honderd karakters lezen en uitspreken. En je leert de ingewikkelde karakters met kleine handbewegingen omhoog en omlaag schrijven. Het eerste woord dat je leert schrijven, is: wô `ik' – het karakter bestaat uit de hand, die de speer vasthoudt. Kijk, ik zal het je voordoen... Schrikt u niet, allemaal Chinees leren hoeven we vandaag niet. Maar een ander elementair nieuw begin maken, wordt nu wel van ons gevraagd. Beginnelingen heeft onze gebrekkige, onvolmaakte wereld nodig. Allemaal moeten we op onze plek gaan zitten in een klas vol nieuwelingen voor de nieuwe aarde. Ik lees uit 2 Korintiërs 5:17: *"Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen."*

Toen ik op de eerste schooldag met de andere kinderen in de klas zat, plantte de juf zich voor ons. Ze commandeerde ons met bijbehorende bewegingen: omhoog – omlaag – omhoog – punt. We moesten de letter eerst in de lucht schrijven en in de maat zeggen: omhoog – omlaag – omhoog – punt. Dat was natuurlijk het mooiste: punt ! Daarna werden we al snel gepromoveerd naar het zelf schrijven in een schrift. Nou ja, schrijven - we tekenden de letter na als mannetjes op een rij, negen rijen onder elkaar. Misschien kwam op dezelfde dag volgens hetzelfde systeem ook de letter "n" aan de beurt. In elk geval – die eerste schooldag was een enorm succes. We waren begonnen met lezen en schrijven !

Nu staat er geschreven, niet in de lucht, niet op een schoolbord, maar in de heilige Schrift het woordje, dat mijn lichtbeschadigd en wat ouder wordend mensenleven zeer treffend samenvat: "in". Deze twee letters maken van ons, doorsnee-mensen en gewoonte-christenen, christenen van het eerste begin: *Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. (2 Kor 5:17).*

In modern Anglo-Nederlands is "in zijn" tegengesteld aan "out zijn". "Out" ben je overal en altijd, wanneer je niet "in" bent. Maar wie "in Christus" een beginneling wordt, die is "in" – wel niet helemaal als celeb of aandachttrekkende BN-er, maar een tikje aangeslagen en lichtbeschadigd, zoals heel onze wereld. Maar "in" en daarmee juist anders, en niet langer "out". Want Een is mens geworden, opdat wij mensen zouden worden voor een nieuwe aarde. Daarvoor zet Hij geen toneelstuk op de planken en hoeven we vanaf rij een alleen maar toe te kijken. Integendeel, Hij roept ieder mens apart van de eerste rij af te komen en Hem te volgen. En hopelijk volgen wij Hem ook na – tot daar waar Hij aan de schandpaal hing en in de godverlatenheid schreeuwde, om dan al Eerste op te staan van de dood: *Zo is dan wie in Christus is ...*

"In Christus zijn", wil zeggen, in een nieuwe omgeving en in een nieuwe tijd leven. Het woordje "in" heeft locale en temporele betekenis.

Locaal – laten we maar eerst even wennen aan de nieuwe orde van plaats ! Wij bevinden ons hier binnenin de Hoeksteen in een nieuwe omgeving, te midden van een groep mensen – die onopvallend of uitdrukkelijk, bewust of onbewust ook altijd met de man, opgehangen aan het kruis, aan zijn godverlatenheid mee lijden. "In Christus" begint het nieuw te leren alfabet niet met een beweging omhoog, maar met een beweging naar beneden. "In Christus" blijven we niet onverschillig en onaangedaan tegenover onrecht en leed in deze wereld. "In Christus" dragen we mee met ieder, die een kruis te dragen heeft. En "in Christus" bevinden we ons op nog een ander plaats: in de gemeente moet ik steeds opnieuw ervaren, dat iemand mij in de godverlatenheid drijft, hetzij door diens eigen levenssituatie, zonder dat ik helpen kan, hetzij door het nog "oude zijn", dat mij niet vooruit helpt. "In Christus" ben ik in de eerste plaats iemand, die van alles is beroofd; een berooid mens.

Maar niet alleen dat. "In Christus" word ik ook verrijkt en gezegend. Dan leef ik niet maar in de

beweging naar beneden, maar ook in de beweging omhoog (Denk even aan die eerste schrijfles op school). Dan kom ik binnen in een onbegrijpelijke volheid en rijkdom. Hierover kan ik wel een heleboel vertellen. Maar kijkt u – om te beginnen – liever elkaar aan: “in Christus” wordt ieder mens voor de ander een gegeven geschenk. Wat mag u veel voor elkaar gaan betekenen, zusters en broeders.

Temporeel – er geldt nu ook een nieuwe orde van tijd. Wij bevinden ons niet alleen hier in de samengekomen gemeente van de Hoeksteen, maar ook in het tijdsbestek van zondagochtend 6 februari 2011 tussen tien uur en elf uur dertig. Nu of waar we ook later zijn op vakantie of gewoon thuis - als de Alfa en Omega houdt Christus onze tijd van leven in handen.

Zo wie in Christus is, die leeft in de tijd van Christus, en ieder jaar heet dan ook anno domini, het jaar van de Heer. *Zo wie in Christus is*, die heeft tijd. Van de duivel staat geschreven, dat die maar een korte tijd heeft, en wie geen tijd heeft, is wel een heel arme duivel. En hoe snel worden wij mensen geen arme diavels zonder tijd, bijvoorbeeld bij het voorbereiden van een presentatie, preek of belastingverklaring. Je schrikt en raakt in paniek, wanneer je opeens beseft, dat de tijd heel wat sneller gaat dan je wilt en steeds korter wordt. Dan ben je uit de omarming van de Alfa en Omega gevallen, ben je niet zozeer “in Christus”, maar eerder ‘out’.

Wat kun je in zo’n geval doen? Vaak hielp het mij, als ik (arme duivel) begon te rekenen met de rijkdom van Hem, die de tijd van leven geeft. Dus niet kijken naar wat ik aanhoudend kwijt raakte, maar kijken naar de winst en het kapitaal van tijd, die me geschonken werden. Al naargelang rekende ik dan niet met weken of dagen, maar met uren en – als dat niet hielp – met minuten. Ik schreef het op een briefje en direct had ik veel tijd; ik hoefde alleen maar goed te rekenen.

En als dat niet werkte, sprak ik de arme duivel in mezelf stevig toe. Als ik herhaal wat mij gezegd is in de Bijbel, onderga ik hetzelfde als toen op het commando van de juf: omhoog – omlaag – omhoog – punt. Misschien hebt u ook zo’n manier om u zelf toe te spreken aangeleerd: *Werpt al uw bekommernis op Hem* of *Ik kan gaan slapen zonder zorgen*. Kort na de doop krijgt de dopeling een tekst uit de Bijbel mee, die haar zal vergezellen in het leven. *De HEER is mijn licht, mijn behoud. Wie zou ik vrezen*. En dan komt – na een pauze - *Bij de HEER is mijn leven veilig - voor wie zou ik bang zijn?(Psalm 27:1)*. Punt. *Zo is dan wie in Christus is*, die mag weet hebben van licht, behoud, veiligheid. Punt.

Incipit vita nova, nu vangt het nieuwe leven aan. Nu is het de eerste schooldag. Ieder zit op de plek: wij worden bevorderd tot leerlingen van het allereerste leerjaar, namelijk het leerjaar van Christus zelf. We krijgen een nieuw alfabet te leren, het alfabet met letters van een onvergankelijke schrift. Daarom kennen deze schooljaren ook geen einde; want het nieuwe is het eeuwige leven. Wat Christus nieuw scheidt, krijgt van Hem het doel om voort te duren: *Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen*. Christen worden, wil zeggen: nieuw worden als deelhebber en participant aan de Eeuwige. En dat is juist ons probleem, dat we het nieuwe leven zo makkelijk weer ‘out’ zijn, en we het nieuwe alfabet maar niet aanleren.

In de eerste tijd als schoolkind had ik last van een boze droom, die telkens ophield bij het moment, dat het met school gedáán was. Ik weet niet meer precies hoe het allemaal ging, ik weet wel, dat de droom me ongelukkig maakte. Er was opeens geen toekomst meer. Geen toekomst hebben is een boze droom, die een mens niet gemakkelijk kwijt raakt. Ik denk: Dit is toch wel erg, als we steeds na afloop van een kerkdienst weer uit dat “nieuw zijn” zouden vallen en weer de oude als voorheen waren. Dan brengen we onze toekomst in gevaar; dat maakt niemand van ons gelukkig. Maar anders dan iedere boze droom blijft de Alpha en Omega! Vandaag is de dag van de Heer, en horen we een nieuw alfabet dat Hij niet op een schoolbord en niet in de lucht schrijft, maar in onze harten. We hoeven alleen maar letter voor letter te spellen en na te schrijven.

Daarom moeten we beginnelingen worden. Laten we stil worden, zodat de les in nieuw leren schrijven en lezen kan beginnen - en uiteindelijk een enorme ervaring voor ons allen wordt. Straks wordt in ons midden een kindje gedoopt en krijgt het Christus’ kruisteken op het voorhoofd. U kijkt er niet alleen naar, maar u mag uw eigen doop gedenken en het “in Christus zijn” ook

helemaal op u zelf betrekken. Ik beëindig deze preek en ik nodig u en jou uit, om de ietwat aangepaste oud-Ierse zegenbede me zachtjes na te zeggen en op u in te laten werken:

*Christus' kruis op dit voorhoofd, Christus' kruis op mijn oren,
Christus' kruis op deze ogen, Christus' kruis op deze mond,
Christus' kruis op mijn handen, Christus' kruis op mijn voeten,
Christus' kruis op mijn lichaam, Christus' kruis op mijn hart.
Van de kruin tot aan de voetzool vertrouw ik alles,
in ieder moment, in elk gevaar U toe, Christus.*

*Christus' aanwezigheid zij voor me, om me te leiden
Christus' aanwezigheid zij achter me, om me te bewaren
Christus' aanwezigheid zij met me, om me te bezielen
Christus' aanwezigheid, help me onderweg,
en op de plekken waar ik leef en werk met anderen*

*Vernieuw ons naar lichaam en ziel.
Vernieuw uw volk hier in dit kerkgebouw,
Vernieuw uw volk dichtbij en ver,
dat het zich verheugt in U en uw werken bewondert.
U maakt alles, alles nieuw.*

Amen.

Ds, C. Koole

